

מגילה נקראת פרק ראשון מגילה

עין משפט נור מצוה

ג א מויי פ"ה מסקנות
מה שגמilarה הילכה ג:
ג ב ג מויי סס פ"ז הילכה
טו סמג עצין קסג:

תורה אוֹר הַשְׁלָמָה
א) בַּי לֹא בְּאֶתְּם עַד
עֲתָה אֶל הַמִּנְוָה וְאֶל
הַנְּחָלָה אֲשֶׁר יְיָ אֱלֹהֵיךְ
נָתַן לְךָ: (דברים יב, ט)
ב) וְגַלְפָד אֶת כָּל עָרֵיו
גַּעַת הַהוּא לֹא הִתֵּה
עָרֵיה אֲשֶׁר לֹא לְקַחְנוּ
אֶתְּם שְׁשִׁים עִיר בְּלַ
חַבֵּל אֶרְגָּב מִמְלָכָת עֹז
בְּבִשְׁנָה: (דברים ג, ד)
ג) כָּל אֱלֹהָים בְּצֻרוֹת
חוֹמָה גְּבָהָה דְּלָתִים
בְּבָרִיחַ לְבַד מַעֲרֵי הַפְּרוֹזִי
הַרְבָּה מָאָד: (דברים ג, ח)

גָּלְיוֹן הַשׁ"ס

רביינו חננאל

מלצן יוחנן בן זכי עמון ומוחט מעצלין מעצל עני נצבעית מפה נעס מזוס להלכה כלכיס לכזו עולי מלכים וליה נכסות עולי נזל וקדוצה להזונה קדשה לנטה ולה קדשה לנайл נזח ומילץ להזנו מס דומה טעם להמס גמלת כוח דקהלת לה וליה מילתא לדמי חליעול ריח ותדע לה נכסנה למקכת ידים (פ"ד מזנה ג) דתנית מילתא לדמי חליעול נס מג נס וחייב פירוש מה נעס מעצלין מזוס דכי הלי גוונת הסכךן בעלי ישלאן סחניות עולי נזל מלקדץ לממן דקהלת לה קדשה כדי סיקמו עליון עני ישלאן נצבעית וכל סגן עמון ומוחט סגן חוויה להלץ סחניות עולי נזל מלקדץ לממן דקהלת לה קדץ י"ו והניות לעניות לה נס מיili צעמון ומוחט סטהלו סקימון הנג מיili נחותן סחניתו ישלאן נטהמת ממיליס ונס סחניות ומחי נמי מצמע צמקכת ידים (ג"ז ס) דחציב להו עס נזל צילדן וגאלל למסמע דעמון ומוחט ידה (ד"ה וס) וכל"ה (ד"ה נס) כלס גוס נס היה רוחה לטירות להוילו סקמוה להלץ י"ו סקליך לפDISTO המלים כלס רצוי סקליך ישלאן היה נליך תילו והיה מייתי לה ציינה (ג"ז ס) המל נמלתיה הנג דיעבד לדמסמע חייה נטהמת לדב החה צפלצת נסל: [וע"ע מומ' ר"ה נס: ד"ה נקס]: לה ותחיכת נהג דחית היה צפ' בערך ז קדוצה מוניו סיימה להמל קדושה ז קדוצה מילוי החה ולחצ נטלה:

כ"ג זנחו זבוק. ומען
בסוף מנוחות. דבר שמעון הצדיק הוא וחילק על שמעי אחיו כשללה לכהונה גדולה נתקנא בו כו' וברוח
ה אלכסנדריא של מצרים והקריב עליו קרבן כו'. ואמרין תנאי היא. כלומר יש לנו שאומר יש אחרת
דר אליעזר כשהיו בונין בהיכל היו עושים קלעים להיכל וקלעים לעוזה כו'. א"ר יהושע שמעתי שמקרבי^י
נון כו' עד מפני שקדושה ראשונה קדשה לעתיד לבוא לעולם. ודיקין לאו מכלל דרי אליעזר בר פלוגתי^י
קדושה ראשונה קדשה לשעתה היא ולא לעתיד. וזהי רבנית ואמר כ"ע קידשה לשעתה וקידשה לעתיד
מה ששמע ור' יהושע מה ששמע ואין ביניהם חלוקה. ואמרין אלא ר' ישמעאל ב"ר יוסי הוא
ראשונה אינה לעתיד לבוא והוא חולק על ר' אליעזר ועל ר' יהושע דתניא בתורת הנקדים (פרשת בהר פ"ז)
קפוט מימות יהושע בן נון כגון קצחה הישנה של צפוריין וחקירה של גוש חלב ויורפת הישנה וגמרה הרוי
בעבר היורד וחידיד ואנו וירושלים הרוי ביהודה. א"ר ישמעאל ברבי יוסי לא מנו את אלו אלא שקידושים
ה אבל הראשונות בטלו משכטלה הארץ. אני וה坦ニア בסוף ערכין א"ר ישמעאל ב"ר יוסי וכי אלו בלבד
ששים עיר כל חבל ארוגוב וכתיב כל אלו ערים בצורות וגוו. אלא מצאו את אלו ומנאום ולא אלו בלבד
ה מסורת מאבותיך שמוקפות חומה מימות יהושע בן נון כל המצות האלו נהגות בה מפני שקדושה
לשעתה היא וקדושה לעתיד לבוא. קשיא דרי ישמעאל אדר' ישמעאל. ופרקין תרי תנאי אליבא דרי'
מי תימא הא בתרייתא ר' אליעזר בר' יוסי אמרה. דתניא ר' אליעזר בר' יוסי אומר אשר לו חומה לצמיחות
דר' אע"פ שאין לו עכשו והיה לו קודם לכך. כלומר אע"פ שהרבה חומתה בקדושה קיימת:

וחלו וקדשו קידושים נמקת טבאות (יב). מאידך יחותן למלך על רבי עיריות מנו כו'. עיריות מנו חכמים נפלך נמלה ועלין סיו מוקפות חממה מימות יחותן צו נון לעניין מנות צמי עלי חממה והיה להס למנות עוד הרצה צלה מנהוס. וקידושים. נס פירש לי קודשים עלי הילען דהמאל נס קידשה. ומה מנו כו'. עיריות מנו חכמים נפלך נמלה ועלין סיו מוקפות חממה מימות יחותן צו נון לעניין מנות צמי עלי חממה והיה להס למנות עוד הרצה צלה מנהוס. וקידושים. נס פירש לי קידושים עלי הילען דהמאל [שבועות שם]. מפלש נמקת טבאות (ט). דמקדי לה בטמי מודות ונכירות וצמי מודות הילען וכו' [ערכין לב: ע"ש בתוס']. הרשות בטלז. טלית (קדשתה) הילען וגנטן טמן דין עלי חממה. משפטלה. קדושה ראייזן רהוזן. קידשה יחותן [ערכין לב:]. ורמיגנו כו'. סיינו מנלי. וכי אלו בלבד היו. מצאן אלו. דרכן ניממס [שבועות שם].

שמעתי שAKERIVIN נומנה לטעמאות כלה מאין גם' גמים (דו קיט). כי לא נחתם עד עתה هل המנומה זו שילה שנמו מלכודות ואל הנחלה זו ירוזלים ומה חלkon הכתוב כדי ליתן סיתר דין או דו: גמ' בית חזנין. מזקע^ב מוויא צו כל צמעון היליך נה

ש אחריה היתר וקדושת ירושלים אין אחריה
היתר: גם א"ר יצחק שמעתי שמקריבין
בבית חנוויל בזמן הזה כסבר ^ט בית חנוויל לאו
קדשה לשעתה ולא קדשה לעתיד לבוא
לכתוב ^א כי לא אתם עד עתה אל המנוחה
אל הנחלה ^ט מנוחה זו שליח נחלה זו
ירושלמים מקיש נחלה ל�נוחה מה מנוחה יש
אחריה היתר אף נחלה יש אחריה היתר
אמרו ליה אמרת אמר להו לא אמר רבא
האלים אמרה ומירנא לה מיניה ומ"ט קא
חדר ביה משום קשיא דרב מרוי דמותיב רב
מרי קדושת שליח יש אחריה היתר קדושת
ירושלמים אין אחריה היתר ועוד תנן ^ט מישבאו
ליירושלמים נאמרו הבמות ולא היה להם עוד
היתר והוא היה היתה לנחלה ^ט תנאי היא (דתניא ^ט)
א"ר אליעזר ^ט שמעתי כשהיו בונין בהיכל
עוישין קלעים להיכל וכקלעים לעוזה אלא
שבהיכל בונין מבחויז ובעוזה בונין מבפנים
א"ר יהושע ^ט שמעתי ^ט שמקריבין אעפ' פ'
שאין בית אוכליין קדשי קדשים אעפ' פ' שאין
קלעים קדשים קלים ומעשר שני אעפ' פ' שאין
חומה ^ט מפני שקדושה ראשונה קדשה
לשעתה וקדשה לעתיד לבוא ^ט מכלל
דר"א סבר לא קדשה לעתיד לבוא אל
לבינה לרבashi ממאי דלמא דכולי עלמא
קדושה ראשונה קדשה לשעתה וקדשה
לעתיד לבוא וממר Mai דשמייע ליה كما אמר
ימר Mai דשמייע ליה كما אמר וכי תימא קלעים
לדר"א למה לי ל贇ותא בעלמא אלא כי
הני תנאי דתניא אמר רבי ישמעאל ברבי
אלו שכשעלו בני הגולה מצאו את אלו
ו משפטלה הארץ אלמא כסבר קדושה
קדשה לעתיד לבוא ורמינהו ^ט אמר רבי
ילבד היו והלא כבר נאמר ^ט שישים עיר
זה ערים בצרות חומה גבוה אלא למה
בני הגולה מצאו אלו וקידושים קידושים
השהא

אָמֵן שְׁמַע

ש אחראית היהת. כטולו צילב שותלו בדמות כלוחמים גם מ' גמיס (דף קיט). כי לא נתקדם עד עתה هل המנומה זו צילה שנמו מלכודוז ואל הנחלה זו יロצליים למה חלקו כתוב כדי ליתן סימל דין ודו: גמ' בית חזנין. מזעם^ב מוניו לנו כל צמעון היליך הנה

נימה כמלים נס סמים לדלים
במם' מנמות (ד' קט): כבר כו'.
להיכת למן להמל את סגנלה
נס ע"ז: וסביר קדישה. סנטקלה
לוזלים חינה קדשה נעלם ומאלא
זומלו העות: לעתיד לבא. כלומר
עטמאל: והוא היה היה נחלה.
האמול צפוק אל סמנומת והן
סנלה: קלעים להיבל. כמה סלקה
לעתך מקום מומות סייל טיה
מעצת הבני עולח קלוי חלק פתת
חולן מועל^ט סגנלה בן לה כי
מקליין עד ציגמל הצעין וס
סמהילו להקליז קלזנות מצלמו סס
ימי כוות כמו סכט צפאל
עולה (פיק ג) ועד עטליס וטינס צנה
זומלי בן לה נגמר השית צנת צלא^ט
לליות להמלון: בזין מבוז. ציו
צקלעים פלויס לפnis מעוט
סחומה סלה יכנו בטוני לתוכה סיכל:
או מבל דרי אליעזר. דען קלעים
סנבר לה קידשה להמל חולן לפיך
פיlico קלעים מקום ציין וחזו
קידשו כמודות וצאל לדמל בממ'
סנוות (ד' ט). זמר מא דשטי^ט
ליה קאמ. ולס מוס זורן קדשה:
כי מימל כו': את אז. עיירות
גמו צפ' לתלה לעליין^ט נעין צמי^ט
עלי חומה לומל ציו מוקפות חומה
מיימות יסוע צן נון ולחין סס יומל
מתצעה: ולמה מנאות. והל האלה
דיו סס וסתס נמי מן וכל ליוה
בנן: ורמינה. מקנה דמיילה
זהות לדמל נעלן כי מנה
עליגי נקידשה ונלה קידשה:
הה

ליקוטי רישׁוי בית חוגיו. מפרק נצטט ממהות מניין גנו כל שמעון הגדיק שבת למלים מפני חמיו וגנו בס מזחת ופליגי המס היכל למ"ד לא טזות כוכביס ואילו למ"ד לא [ע"ז נב:]. קדושה ראשונה. לדוד וטלמה [שבועות טז]. ביר לא באתם עד עתה וגוי. ככלמל כתמעזרו הם סילדן לה [מעזון] נצחות כל הצל הנטנו עותים פה כיוס צהנו מקריבין נטחות ואנטנות הלוheit כל סייר נמיין מעטו לשינוי נדריס ונדרות צהין עליכם חוכם הלוheit לפיה צהיר נמיילס כי געוויד טמאנצטו ומחלקו לה נחחס עד עתה היל שמנומח [זבחים קיב:]. ביר לא באתם. כל חומן י"ד גנה [דברים יב, ט]. זימי גלגל [זבחים קיט:]. עד עתה. כמו עליין [דברים שם]. האלהים. צפועה [סנהדרין עב:]. זה היא הדיטה לנזהלה. סהייל דכתיב בקרול דמתגלו היל הטעמה ואילן הנטמה ילקטו סגמות [זבחים קיב:]. שמעתי. מרמזו. בשדיין בונין החיבל. זימי עוזה. עושין קלעים. נזקeos הטעמה וזוניס היל סגומה היל הקלעים וכן לעוזות. אלא שבධיבל. נתנו קקלעים לפניהם ממוקס הטעמה וזוניס היל שטומה ממחוץ צהיל יוזו ענייסס מן הסיכל וכק"ד ישן קלעים לרבי הלייעול להכתריך קרלן לדוס היל ניתן לדקוטה לרהטונה גטלה לה [שבועות טז:]. שמקריבין אע"פ שאין בית. דקדותם ניתן קדשה לטעמה וקדשה לעמיד נדוח [זבחים סב:]. אע"פ שאין חומה. ירושלים קודש ניניאם הטעמה [שבועות שם]. [**לאו**] מכל דר"א סבר לא קידשה. הילך עוזין קלעים נזקeos הטעמה ומזו וקדשו נקדות המפורת נזקeos (יז). [זבחים קז:]. מאין דשמייע ליה בר. וכל נטה רפי יסוטע לחלווק נל רפי הלייעול וכל שטעה לרבי הלייעול להמלר לה קידשה. ומה מננו בר. עיריות מנו חכמים צפלק נתרה לערכין צחי מוקפות כמה מקודשים עלי הילך נזקeos [שבועות שם]. מפרק נזקeos נזקeos (טז). למקדשי לה נטמי מודות ונצריך וכיית דין מהלכי טומאה. משפטלה. קדותם הילך נזקeos להזון. קדושה ראשונה. קידשה יסוטע [ערכין לב:]. ורמיגהו וכו'

מגילה נקראת פרק ראשון מגילה

מסורת הש"ם
עם הומפות

[לעיל דף ג: וט' נ']
 סוטה י[ר]ג ב"ג לט.
 ה' כל[ה]ר (7) [לקמן
], (8) [מולין קלט: ע"א,
 מנהדרין לט: א מ"ז,
 כלים פרק א ד"ב
 [ועי' מוק' ע"ז]. ד"ב
 ין לפס, ט) ועי' ב"מ
 דעפרון רשות היה,
 ורביחת ביזמיה לת:]

הנחות הב"ח

רַבִּינוֹ חָנָנָאֵל
סורת בידינו מאנשי
חתת הגדולה כל ויהי
וון צעק הווא. ה' ויהי
אי הו. ועוד מסורת
רַבִּינוֹ מאנשי כנסת
זרילה אמרץ ואמציה
ים הו נאסיקנא כל כללה

ליקוטי ר' ש"י
[נדפס בסוף המסקנת]

חגחות וציונים

בכת"י ואבע"א חדא נייחו ר"א ב"י, וכ"ה בכוונות ובעריכין: צ"ל כאשר [ג] [בקרא מואל ב' ז בענין ויה ישב המלך בביתו וגוי ייב האתה תבנה לי בית בתין] (גליון): 7] [צ"ל ייב ויהי בקר] [ר] (גליון): ס] [צ"ל אלא ר] (גליון), וכ"ה כת"י וע"י, (אמנם עי' ד החים ריש פרשタ ליניינ"ה אכן): 1] [צ"ל ר] (גליון) כ"ה פפ"ר. בע"י נוסף ר' לוי יתימא ר' יונתן: בכת"י וכע"י ודפ"י רף מאמוץ: מ] בע"י רף וכל היבא דקורי ביא שם אביו ימא לן דאביו היה ייא במוהו. (וכדאיתא קרא רבה פרשה זו, "לקמן טו רע"א): בכת"י נוסף ריזוח, יה בב"ב: י] [צ"ל שרים אמה רוחב גרס בע"י במס' ב"ב ב"ב צט ע"א ותבין] (גליון), וע"י תוס' ר"יד: יוכתיב כנף הכרוב עשר אמות" נראה דרסא משובשת היא א גדרין לה (טו"א ר"ש), וכרוב כת"י תא (דק"ס): 5] [בכת"י רבבה ראשונים הגירסא זה מطبع (וע"י תוס' ר"ד): מ] צ"ל מירא ניא (יעב"ץ) וכ"ה כת"י וע"י (וכמו שהוא רוגום): ג] עיין בשפ"א עם שינוי מלשון סוק "להאביד": "ואסטור" ליטת בכת"י ג"י, וכ"ה ישר ר"ק"ס): ע] בכת"י נוסף ר": פ] أولי צ"ל מואבים במקום הגבעונים" (ע"י"ש בקרא. רשות):

בתליס עצל האמות נכל נד וכל הצעית
מממעט כלוּס: לפנֵי הדביר. מנגן צית
לדביר כייל הטעמיהה סמבדלה צין הקדש
ויתחא לדהאי פרשתא מהבא. כטהיה
דועה לדרכן בעניין היגרת פוליס כייל
מתהיל לדרכן מקלת זה: וקמחי
עליהם. בפערנות נכל כתיב: זה

שה דלgle נרליי נקדוציא דקה
ימ מלהצומיך^ט: בל' המצוות
ווקראית מגילה נחמאה עאל
!. האלמה סבירה ניא קדוצה

(6) השთא [הא] אמרי לא צריכא לקדושי אלא מצאו את אלו ומנאום ולא אלו בלבד אלא כל שתעה לך מסורת בידך מאבותיך שמקפת חומה מימות יהושע בן נון כל המצות הללו נהגין בה מפני שקדושה ראשונה קדשה לשעתה וקידשה לעתיד לבא קשיא דר' ישמعال אדר' ישמعال תרי תנאי אליבא דר' ישמعال בר' יוסי ואיבעית אימא הא^ט ר' אלעזר בר יוסי אמרה דתניא ר' אלעזר בר יוסי אמר^ט אשר לוא חומה ע"פ שאין לו עכשו והיה לו קודם לבן:^ט ויהי בימי אחشورosh אמר רבי לוי ואיתימא רבי יונתן דבר זה מסורת בידינו מאנשי הכנסת הגדולה כל מקום שנאמר ויהי אינו אלא

Digitized by srujanika@gmail.com

הא אמר. לxminן צקיפה דהה ממען' ג מקיש וחויל נה וכל צמעלה צידך מכ הלאו. גנווגות צערלי חומיה צילום מOLORען והציג חלוט נה נקוף טנה: אעפ' שאין חמימת נה צוולב מסמך מירצוי א) ואם לא יגיאל עד מלאת לו שנה תמיימה וקם הבית אשר בעיר אשר לו חמה לאמתה לCATEGORY אתו לדרכיו לא ויא בירל. נוירא בה ל

ב) נִיהִי בַּיָּמִי אֲחֶשְׁרוֹשׁ
הוּא אֲחֶשְׁרוֹשׁ הַמֶּלֶךְ
מְהֻדוֹ וְעַד פּוֹשֵׁ שְׁבָע
עַשְׂרִים וּמֵאָה מִדִּינָה:
[אסתר א, א]

ג) נִיהִי בַּיָּמִי שְׁפָט
הַשְּׁפָטִים נִיהִי רְעֵב
בָּאָרֶץ וַיָּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית
לְחַם יְהוָרָה לְגֹור בְּשָׁרוֹ
מוֹאָב הוּא וְאַשְׁתָּו וְשָׁנִי
בָּנוֹ: [רות א, א]

ד) נִיהִי בַּיָּמִי הַחַל הָאָדָם
לְרַב עַל פְּנֵי הָאָרְמָה
וּבְנוֹת יְלֹדוֹ לְהָם:
[בראשית ו, א]

ה) נִירָא יְיָ בַּיָּמִי רְבָה רְעַת
הָאָדָם בָּאָרֶץ וְכֹל יְצָר
מְחַשְּׁבָת לְבוֹ רָק רָע
בְּלִי יּוֹם: [בראשית ו, ב]

לְשׁוֹן צָעֵר וַיְהִי בַּיּוֹם אֲחַשּׁוֹרֹושׁ
וַיַּרְא ה' כִּי רַבָּה רַעַת הָאָדָם
בְּהִוָּת יְהוֹשֻׁעַ בֵּירִיחוּ וְחַרְבוֹ שִׁיבָּה
כִּי אָתָּה חָנָה אֶחָב וְה' סָגֵר רְחַנְתָּךְ
[וְה' עַמּוֹ] ט) וַיְהִי שָׂאָל עִזִּין
וַיַּהַי בַּיּוֹם הַשְׁמִינִי וְתִנְיא אָוֹת
הַכָּא וַיַּהַי בַּיּוֹם הַשְׁמִינִי וְכַתֵּיב
שָׁנָה וְאֶרֶבֶע מֵאוֹת שָׁנָה וְהַכְתִּיב
שְׁנִי וְהַאֲיכָא שְׁלִישִׁי וְהַאֲיכָא ט
צָעֵר חַמְשָׁה וַיַּהַי בַּיּוֹם הַוּ וַיַּהַי
כד) וַיַּהַי בַּיּוֹם יְהוֹקִים | (א"ר י') ל
ד"ר שְׁמוֹאֵל בֶּר נַחֲמִינִי אֶפְרַיִם
וְגַבְיוֹאִים מְגַלְן מַתָּמָר דְּכַתִּיב ט
אֶלְאָ מְשׁוּם דְּכַסְתָּה פְנִיה בְבָבָר
גְּבִיאִים" דְּא"ר לוֹי מְסֻוֹרָת בִּידֵינוּ
חַלְתָּה זֶה ט וְהַזְּהַב בְּזַהְזַב ט
וְנִיחַד בְּנַסְעָם מִקְדָּם
וְנִמְצָאוּ בְּקַעַת בָּאָרֶץ
שְׁנִיעָר וְיִשְׁבּוּ שם:
(בראשית יא, ב)
וַיֹּאמְרוּ הַבָּה נְבָנָה
לָנוּ עִיר וּמְגַדֵּל וּרְאַשְׁוֹר
בְּשָׁמְמִים וּנְעַשֶּׂה לָנוּ שֵׁם
פָּנָן נְפִיעָה עַל פְּנֵי כָּל
הָאָרֶץ: (בראשית יא, ד)
וַיֹּאמְרוּ בַּיּוֹם אֲמְרָפָל
מֶלֶךְ שְׁנִיעָר אַרְיוֹד מֶלֶךְ
אַלְסָר בְּדִרְלָעָמָר מֶלֶךְ
עַילָּם וּתְרַעֵל מֶלֶךְ
גּוֹיִם: עַשְׂוֵו מְלָחָמָה אֶת
בְּרַע מֶלֶךְ סָדָם וְאֶת
בְּרַשְׁעָה מֶלֶךְ עַמְּרָה
שְׁנִיאָב מֶלֶךְ אַרְמָה
וּשְׁמַאֲבָר מֶלֶךְ צְבּוּיָּם
וּמֶלֶךְ בְּלָע הִיא צָעָר:
(בראשית ד, א-ב)

דבר זה מסורת בז'ינו מאבו אמות ל כל רוח וכחיבר י ו לפניו האחד עשר אמות ארון גופיה להאי פרשתה מהכא י ו כמה זה לשון נין זה מלכות י ונכד זו יعلا בראש ותחת המרפד יע שאר זה לשון. קס סעדיין כס מקפין [צצגנ] צצון הריםית ונלה דרכו לומל [לzon מלכות] סמלcis מסתמן צו צהין טהר [העס] מカリין צו י רביה בר עופרן. גלקין וגה גלקין עפלון דס רצעיס ילקג י וגה מקום צאמייקו י סלט

שאין הקב"ה שמח במלחתן שעלא כי השרת לומר שירה הוא אינו שיש אבל אחרים משוכנעה פיתחה להאי פרשתא מהענין לאסוף ולכגום זה המן לחתה המן רבה בר עופר פתח לה מלך זו ושתי ושרים זה המן ולחגנה יפטן מנה אחת אפ"ם כי את חגנה אהב ווי סבר רחמה: (שמואל א, א, ח) ויהי באשר יכו שמואל וישם את בניו שפטים לישראל: (שמואל א, ח, א) ולא בלרכו גוים

בְּדֶרֶכְיוֹ וַיַּטֵּן אֶחָרִי
הַבְּצֹעַ וַיַּקְחֶה שָׁחָר וַיַּטֵּן מִשְׁפָטָם: [שמואל א' ח. ג] וַיַּהַי דָּוֹד לְבֵל דְּרֶכְיוֹ
מִפְּבִיב מִפְּלָא אַיְבוֹן: [שמואל ב' ז. א] יְהֹוָה אָתָּה לֹא תָבִנָה הַבִּית בַּיּוֹם
אֲלֹהִים לְאֹור יוֹם וְלְחַשֵּׁךְ קָרָא לִילָה וַיַּהַי עָרֵב וַיַּהַי בְּקָרְבָן יוֹם אֶחָר: [בְּרָא
יִשְׂרָאֵל וַיַּבְנֶן הַבִּתְּלִיָּה: [מלכים א' ג. א] כב) וַיַּהַי פָּאֵשֶׁר רָאָה יַעֲקֹב אֶת רְחֵל
יְוָתָם בֶּן עַזְיָהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה עַלְהָ רְצִין מֶלֶךְ אֶרְם וַיַּפְקַח בֶּן רְמָלִיחָה מֶלֶךְ יְיֻם
בֶּן יַאֲשִׁיחָהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה עַד גָּלוֹת יְרוּשָׁלָם בְּחֶדֶש הַחְמִישִׁי: [ירמיה א. ג]
וַיַּחֲזַקְהוּ מֶלֶכְיִי יְהוּדָה: [ישעיה א, א] כז) וַלְפָנֵי הַדָּבֵר עָשָׂרִים אַמְתָה אָרְךָ וְעַזָּה
הַשְׁנִית עָשָׂר אַמְתָה מִקְצֹת בְּנֵפִיו וְעַד קִצּוֹת בְּנֵפִיו: [מלכים א' ג. כד] כט) וְקַנְעָן
לִשְׁמָם לְאֹות עַזְלָם לֹא יִבְרַת: [ישעיה נה, ג] לא) וּבָאוּ וְגַחַזְוּ בְּלָם בְּנֵחֶלְיִי הַבָּהָר
וּמְאַתִּים וְקַיָּה בְּשֵׁם חַמְשִׁים וּמְאַתִּים: [שמות ל, כנ] לג) עַמּוֹדִיו עָשָׂה כְּסָבָן
וְהַנְּעָרָה יִפְתַּח תָּאָר וְטוֹבָת מִרְאָה וּבְמוֹת אֲבִיהָ וְאַמְתָה לְקַחַת מִרְדָּכָי לוּל
הָאֲדָמָה אֲשֶׁר אַתָּה בָּא שְׁמָה לְרָשְׁתָה: [דברים כה, סג] לו) וַיַּזְעִזֵּן אֶל הַעַם
מִחְנָה יִשְׂרָאֵל וַיַּהַי הָעֵן וְלְחַשֵּׁךְ וַיַּאֲרֵךְ הַלִּילָה וְלֹא קָרְבָן זֶה אֶל זֶה
וּרְעוּות רֹוחָה: [קהלת ב, כו] לט) וַיַּסַּר הַמֶּלֶךְ אֶת טְבַעַתּוֹ אֲשֶׁר הַעֲבָרָה מִהָּ